

REDACCIÓ :
Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S -et-O).

ADMINISTRACIÓ :
M. MIQUEL
26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

Preu de l'exemplar: 20 francs.

Suscripció l'any: 250 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

ELS SOCIALISTES CATALANS FIXEN LA SEVA POSICIO

AL POBLE DE CATALUNYA :

El Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya s'adreça als catalans en uns moments particularment crítics en el pla internacional, i que semblen plantejar, a tot el món, situacions decisives, insospitades fa poc mesos.

A tot arreu, des de Cuba fins al Congo; del Pacífic a la Mediterrània; de Corea i del Japó fins a Turquia, les formes polítiques i socials nascudes o consolidades entorn de la guerra freda s'esfondren estrepitosament (quan es tracta de dictadures o de règims paternalistes imposats per la força), o evolucionen ràpidament, com en la dotzena de països independents, fills de les antigües colònies europees algunes de les quals han sabut preparar els seus pobles per l'independència recentment conquerida.

15 anys després de la guerra mundial un vent de llibertat sotragueja tots els països de la terra, de l'Est o de l'Oest. No en resta al marge, al nostre entendre, el poble soviètic que cerca adaptar els innegables progressos tècnics i industrials realitzats sota la dictadura comunista, a unes exigències democràtiques i de benestar popular que s'imposaran tard o d'hora i que començaran a manifestar-se obertament quan la mort de Stalin. Els afanys dels pobles sotmesos, simbolitzats aleshores pels combatents heroics de l'Octubre hongarès, pogueren ésser vençuts momentàniament per la força bruta de l'estalinisme un moment resuscitat. És indubtable però que, subterràniament o no, continuen afirmant-se, i que al món comunista les ansies de llibertat, de justícia i de democràcia social i política — canalitzades a voltes partits al poder — s'expressen sota les propostes de pau i d'entesa, de coexistència i de desarmament. Aquestes propostes mereixen altra cosa que el simple refús de discutir-les. I finalment la discussió tindrà lloc.

A tot arreu, el món sembla posar-se en moviment.

Només Espanya, sota una dictadura corrupta, cruel, continua aparentment immobilitat. Per què?

Continuarà encara triomfant per llarg temps l'aparença d'un «règim fort», bastida damunt l'agonia de les generacions que lluitaren sense feblesa contra el feixisme — i després, amb l'ajuda o el silenci d'algunes democràcies victorioses, contra l'acció tenaç de les minories que no han cessat el combat i hi han incorporat les noves generacions?

Perdurarà molts mesos aquest silenci mentider, fet dels milions de murmurs contraris i dels crits isolats de ràbia i de dolor?

Els socialistes catalans hem volgut contestar aquest pregunta intentant una anàlisi objectiva de les perspectives internacionals, espanyoles i catalanes. Exigint-nos la més total subordinació al que ens ha semblat la veritat, obligant-nos a senyalar els possibles errors comesos per tots plegats, heus ací les nostres conclusions :

EL PROBLEMA DEL NOSTRE TEMPS

Franco i la seva premsa atribueixen aquesta pruija de canvis i de revolucions a un sol motiu, a una exclusiva causa: els maneigs dels agents comunistes que, segons ell, serien a tot arreu igualment capaços de moure masses immenses de Turcs o de Coreans, de Congolesos o de Cubans.

L'error del «Caudillo» i dels que pensen com ell, és flagrant al nostre entendre. Més. És una de les causes de totes les desfetes que, en poc temps han anat acumulant els dirigents de la política nordamericana.

El veritable problema dels nostre

temps, hem dit sovint els socialistes, no és el de la «subversió comunista», sino el de l'accés a la vida política i social de masses immenses dels continents fins ara colonials — Asia, Africa, América. Les idees i les formes d'organització econòmica i social que satisfaràn les necessitats d'aquests pobles triomfaran finalment en la gran contesa del segle. Després de la guerra, justament inquiets per l'expansió de la dictadura brutal de Stalin, els Estats Units i les altres principals potències occidentals intentaren dreçar una barrera a aquesta expansió. Preocupats, però pels únics problemes d'ordre militar, derivaren vers situacions

de força que finalment els portaren a recolzar totes les dictadures, i a sotmetre sovint el propi aparell de l'Estat a les forces més reaccionàries del capitalisme i del militarisme. L'abraçada vergonyosa d'Eisenhower a Franco simbolitzà aquest estat de coses. En comptes d'oposar a una tirania eficaç i susceptible de transformació, les valors i els exemples de llibertat, capaços també d'eficàcia, els dirigents del bloc occidental es resignaren sovint a fer una viu-viu estratègic-política que deixava acumular els problemes i intentava resoldre'ls únicament amb paraules.

(Segueix pàg. central.)

Un crit unànim : **LLIBERTAT PELS PRESOS POLITICS !...**

LA POSICIO DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA

EL SOCIALISME HA DE DONAR SOLUCIONS SOCIALISTES

Però l'història no té manies i només respecta els fets. I els fets, quan a tota la terra la generació nascuda l'any 1939 arriba a l'edat d'home, són implacables per la política seguida pels dirigents de Washington. Tota l'estratègia elaborada pel Pentàgon i realitzada per Foster Dulles s'esfondra. Al mateix temps els immensos interessos d'un capitalisme concentrat com mai perillens arreu, i a la mateixa Nordamèrica es mostren incapaces de resoldre les pròpies contradiccions preconcitant finalment unes solucions de planificació per intentar sobreviure's.

Heus ací el que passa actualment. Heus ací el que es discuteix en aquestes setmanes decisives per tot el món.

Es molt possible que la democràcia americana, que ha donat altres proves d'una gran vitalitat, sigui capaç de reaccionar; la campanya electoral que comença prova que aquests problemes preocupen a les organitzacions democràtiques i sindicals de Nordamèrica.

Sigui com sigui, nosaltres, socialistes, no hem d'esperar la rectificació creuats de braços. El socialisme, a tot arreu del món, i molt més a Europa on és la

força esquerrana decisiva ha de tenir la política pròpia i no ha d'anar a remolc de la que fa el capitalisme, precisant les seves solucions a la crisi, i precisant-les amb fets allà on sigui possible.

Si no ho fes així, si el socialisme no es mostrés capaç de rompre el cercle — o capitalisme reaccionari o dictadura comunista —, i oferir una veritable solució socialista als pobles que la demanen, el socialisme i la democràcia es veurien també enduts per la torrentada quan s'esberlessin les pobres muralles de cartó darrera les quals cercaria aixopluc.

RESTEM AL COSTAT DELS SOCIALISTES DE TOT EL MON

Els socialistes de Catalunya no ens permetem sovint el que seria inútil esplaí de grans anàlisis i resolucions internacionals. Tenim consciència del que som i del que és, en el concert universal, el poble que volem representar. D'altra banda, recordem amb una punta d'amargor de vegades, el devesall d'il·lusions universalistes del nostre moviment obrer d'abans de la guerra civil, inútil excés que potser l'honora però que també degué contribuir a fer-lo errar en el món glaçat d'egoïsmes nacionals i internacionals, en el qual ens toca de viure.

Si avui acordem tanta importància a aquesta qüestió, i ens introduïm pel seu llaix al cor dels problemes que ens pertocuen — els de Catalunya i Espanya — és perquè creiem que en gran part

condiciona més que mai la nostra pròpia situació, i que és necessari fer-ho.

A diversos països europeus els socialistes discuteixen i cerquen un camí. L'excipcional del provocat per la mort de Eevan fou un símptoma més d'aquesta inquietud que es retroba en intents de revisió programàtica, en crisis i en oposicions internes. Són manifestacions de vitalitat, a condició que el pes dels aparells burocràtics, i sobretot potser l'influència d'unes condicions socials limitades sovint a uns quants països d'Europa occidental, no facin oblidar als partits socialistes d'aquests països que aquestes condicions són l'excipció en l'immens desert dels desposseïts d'altres continents — i àdhuc de certs països europeus. Cal que res no amagui l'encrme qüestió que avui planteja l'his-

tòria al socialisme europeu, i que nosaltres hem intentat definir, i que, al lloc que ens pertoca, intentem contestar.

Es per tot això que reafirmem la nostra voluntat de continuar mantenint el més estret contacte amb la Internacional Socialista i amb tots els Partits Socialistes que, a dintre o a fora de la Internacional Socialista, estan compromesos en idèntic esforç, siguin quines siguin les diferències de criteri que puguin tenir entorn de determinats problemes.

I és per això també que saludem una vegada més l'exemple que dona avui el Labour Party, el qual creant i animant el Comitè d'Ajuda als Demòcrates Espanyols demostra amb fets com cal treballar i com pot manifestar-se pràcticament la solidaritat obrera amb la democràcia peninsular.

LA SITUACIO ESPANYOLA: CAL REFORÇAR L'ESPRIT DE LLUITA

L'any passat, el Moviment Socialista de Catalunya, capdavanter en aquesta qüestió de totes les forces democràtiques, denuncià vigorosament el Pla d'Estabilització. En una Crida a les Forces Sindicals i Polítiques Democràtiques del món, el M.A.S., al costat de la Unió General de Treballadors de Catalunya, havia denunciat les immenses responsabilitats del F.M.I. — organisme dominat pel capitalisme americà — preconitzant l'implantació d'un Plan, la primera conseqüència del qual devia ésser l'atur de milers d'obrers, un augment de misèria per totes les famílies d'assalariats, el marasma de l'indústria i dels comerç, la baixa de nivell de vida per tots els espanyols — mentre perdurava la dictadura, la corrupció, i l'enriquiment dels privilegiats.

Un any després de l'adopció del Plan és avui ja indubtable per tot-hom que aquest mereix més que mai el mainom de Plan de Misèria, amb el qual el coneix àdhuc el propi Ullastres.

Es indubtable també que el maridatge de l'Església oficial, de l'Exèrcit, de l'alta Banca àdhuc si compta amb el

benèplacit i amb les abraçades d'Eisenhower és incapaç de fer reprendre l'economia espanyola.

La situació en el pla social, polític, cultural, ha empitjert encara d'ençà de l'any passat.

Ara bé: davant d'aquesta realitat, les forces democràtiques no poden simplement conformar-se en denunciar-la i oferir el remei en una o altra fórmula de governament. Hem de demanar-nos primer de tot, per què el moviment obrer espanyol — i el català en primer terme — que foren un dia (i poden tornar a ser) el més combatiu d'Europa semblen acceptar sense reacció col·lectiva aquesta brutal amputació del seu nivell de vida.

¿Per què les classes mitjanes espanyoles, els universitaris, els intel·lectuals, aquest mince sector d'opinió que pot articular-se sota la dictadura, no arriba a trobar les formes d'acció susceptibles de promoure i de sostenir els amplíssims moviments de massa que arreu s'enduen les dictadures i s'endurà també el regim senil del general Franco?

Es fàcil carregar la culpa als altres.

americans o russos; en hi refusen. També és senzill dir que «el nostre poble no és el mateix». Això és fàcil i injust. El nostre poble, isolat i sense direcció, ha estat capaç de grans moviments de masses — a Barcelona, a Bilbao, a Astúries —, que cap altre país del món no ha realitzat en circumstàncies similars. Els universitaris de Catalunya i els de Madrid han també mostrat el que saben fer, incorporar els uns i els altres quadres valuosos a l'acció política i social de l'oposició.

No, la culpa no és del poble; la responsabilitat no és de les masses vigilades, sotmeses, sovint cruelment reprimides.

La culpa, en tot cas cal cercar-la en els errors de les organitzacions que deuen representar i dirigir aquestes masses, i que ho fem massa sovint rutinàriament, sense voluntat d'acció, sense claretat d'objectius, sense eficàcia orgànica.

I com que pensem que no n'hi ha prou avui amb afirmacions vagues senyalem les equivocacions i les defallències, les nostres en primer loc, cercant ràpida esmena en el camí que ara seguim les forces democràtiques de Catalunya.

L'UNITAT CATALANA, PENYORA DEL TRIOMF

Catalunya ha donat aquest any de nou proves manifestes de la seva voluntat de lluita contra el règim. El boicot contra Galinsoga, la Campanya per la Defensa de la Llengua, les manifestacions del Palau de la Música, les protestes de tots els estaments socials contra les detencions, són gests plenament positius i que han tingut gran repercussió, interior i exterior.

Aquestes reeixides són degudes essencialment a un clima d'acord i d'entesa entre tots els grups d'oposició democràtica de Catalunya i sobretot a la voluntat d'aquests grups de guardar l'iniciativa de l'acció.

La creació del Comitè de Forces Democràtiques de Catalunya, al servei de l'Interior ha expressat aquesta voluntat. Malgrat les dificultats que en el com-

bat de reivindicació nacional catalana presenta la manca d'una representació simbòlica i indiscutida de la pàtria, el C.D.F.C. supleix avui aquest buit i reuneix els esforços de tots aquells que a dintre o a fora de Catalunya volen treballar al servei del nostre poble. Catalunya, en el moment oportú sabrà trobar els homes que han de representar-la simbòlicament, amb honorabilitat i prestigi indiscutit.

L'ALIANÇA SINDICAL S'HA D'AFIRMAR A L'INTERIOR

Per què no hem de reconèixer-ho, però? Tampoc a Catalunya el moviment obrer no s'ha mostrat a l'altura de les seves tradicions combatives. L'esmena a aquesta desfallença cal cercar-la en la més estreta unitat dels treballadors, a cada fàbrica, a cada taller, a cada empresa, lluitant solidàriament contra el Pla de Misèria i les seves conseqüències nefastes.

L'acció sindical a Catalunya, pel que fa a la U.G.T. s'ha vist sovint entorpidida per prejudicis anti-catalans, per rutines burocràtiques filles de 20 anys d'emigració i d'un desconeixement de la realitat. La Unió General de Treballadors de Catalunya ha tingut i tindrà el nostre més total recolzament per

vèncer aquestes i totes les dificultats, i per continuar el seu treball d'organització i de propaganda a l'Interior, d'informació, de propaganda, a l'exterior. Sobretot tindrà la nostra més total ajuda per fer triomfar l'Aliança Sindical, que no ha de quedar damunt del paper, en els discursos emigrats ni en els passadissos dels Organismes Internacionals que la saben necessària i l'han imposada contra múltiples obstacles.

L'Aliança Sindical, fou una realitat ja — una gran realitat — a Barcelona, en la gran vaga metal·lúrgica de la primavera de l'any 1958, quan 40.000 treballadors l'afirmaven amb fets.

L'esperança que feu néixer aquell mag-

nific esclat de protesta de la part més conscient del proletariat català — dirigit sovint per homes que no tenen 40 anys, que no coneixen gaire ni les glòries ni les desgràcies del passat — fou frustrada finalment per maniobres i envejes. Això no ha de repetir-se mai més. El dia que els treballadors catalans es movilitzin de nou — i aquest dia arribarà més depressa si tots ens hi esforçem — la U.G.T. de Catalunya al costat de la C.N.T. i de les altres tendències del sindicalisme democràtic, ha de saber oferir-los l'ajuda i la direcció necessària per fer-los triomfar. El seu triomf obrirà el camí, com sempre ho ha fet, a la victòria dels treballadors de la resta de la península.

DEFINIR L'ACCIO SEPARATS DELS COMUNISTES

Es precis també que les Forces Democràtiques defineixin clarament la seva política de cara als comunistes en comptes de deixar-la en les vaguetats i la confusió d'un anti-comunisme de via estreta que només pot fer-los el joc. Ningú ha fet més comunistes a Espanya, que el propi general Franco...

Creiem que ha de quedar ben clar que la gran majoria dels opositants al règim de Franco no som comunistes ni volem que ningú ens confongui. Lluitem contra la dictadura franquista i ens oposem al domini del nostre país per part dels militars nordamericans i del capitalisme internacional. Però ens oposarem igualment a la dictadura del P. C. i al domini rus, que allà on governen han anorreat les llibertats democràti-

ques i condemnat a la tomissió, a la clandestinitat o a la mort les distintes tendències del moviment obrer no comunista, i les corrents democràtiques que al nostre entendre tenen dret a expressar-se. Els comunistes avui combaten a Franco, però els seus objectius no són els nostres i àdhuc en difereixen fonamentalment. Per això és essencial diferenciar-nos clarament i refusar pactes que, per altra banda, han donat molt mals resultats als socialistes que els subscriueren un dia als països europeus sotmesos avui a la dictadura del P. C.

Dit això, que és clar i català, hem de dir també que no tenim cap complex d'inferioritat envers els comunistes, que estem segurs que si les Forces Democràtiques saben tenir i guardar l'inicia-

tive de l'acció són ells qui es sumarien a les iniciatives democràtiques i que és absurd el refús d'actuar per temor a la participació comunista. Es així, precisament que es fa el joc a la seva expansió orgànica i política.

Separats, i netament diferenciats dels comunistes, sense confusió possible amb ells, les Forces Democràtiques no han de temer ni l'acció dels comunistes ni l'assimilació que de totes maneres intentarà la propaganda franquista. Les Forces Democràtiques han de saber utilitzar tots els atots que avui juguen contra el règim, precisant les pròpies posicions i convençuts que els nostres pobles finalment sabran reconèixer els seus amics, i voldran viure i treballar sota un règim de llibertat i democràcia.

"MAL NACIDOS"

EL GENERAL ACEDO, DIT «LA MULA», INSULTA ELS CATALANS
PER COBRIR ELS SEUS NEGOCIS BRUTS I LES SEVES INMORALITATS

El Comitè de Coordinació de Forces Democràtiques de Catalunya ha fet conèixer a l'estranger un manifest profusament distribuït a l'Interior, «Per a prendre'n nota», on es recullen els múltiples insults que els subordinats d'Acedo adreçaren als joves detinguts.

Però Acedo, dit «La Mula», no en tenia prou amb aquests actes de coratge. I a Igualada insultà públicament tots els catalans: «Mal nacidos», ens digué.

La Mula farà bé de pensar a reprendre el camí de casa seva. Però abans, cal que sàpiga que no ignorem ni els seus negocis bruts amb els farinares, ni les seves exportacions de divises, ni les ridiculeses i immoralitats que el porten a perseguir a l'esposa d'un industrial suís el qual ha protestat oficialment al seu país.

La Mula vol amagar les malifetes insultant els catalans!

Que es recordi de Galinsoga!

UNA SORTIDA : REGIM PROVISIONAL I UN PROGRAMA PER DEMA

Ultra el problema de la representació nacional catalana les Forces Democràtiques de Catalunya, polítiques i sindicals, han de precisar al nostre entendre un programa de reivindicacions immediates, de caràcter econòmic, social i polític que constituirà un dia la base de l'acció popular.

El conjunt de F.D.C. ha defensat i defensa, com a sortida democràtica a l'actual dictadura l'establiment d'un règim provisional que permeti al poble d'expressar lliurement la seva voluntat; i això vol dir — i ha de dir explícitament, si hem de col·laborar en el seu establiment — que Catalunya (i Euzkadi) tindrà el seu propi govern provisional i que el poble català serà consultat sobre les seves determinacions nacionals.

Ens reafirmem en aquesta posició. I

creiem que cal preparar-la millor. La coalició democràtica ha de precisar no únicament els objectius immediats — contra la misèria i l'atur, pel retorn de les llibertats democràtiques i per un govern provisional —, ans encara ha de procurar indicar les grans línies de l'acció a llarg abast que proposem per redreçar el país.

Al nostre entendre les F.D.C. deuriem precisar els punts fonamentals d'aquesta programa per resoldre els problemes gravíssims de la península, que poden potser concretar-se en cinc temes essencials :

1) Estructura federativa de l'Estat peninsular que respecti plenament els drets de les nacionalitats i en faci la base mateixa de l'existència democràtica.

2) Pla Econòmic d'Urgència que movilitzant tots els recursos i reestructu-

rant els pressuposts de l'Estat (damunt dels quals pesen els parasitismes falangista i militarista), resolgui les necessitats més peremptòries del país.

3) Ampli programa de reformes socials i d'estructura, que millori l'existència de les classes populars i posi l'aparell econòmic al servei de la comunitat social i del seu necessari progrés cultural.

4) Reforma agrària immediata com un dels elements-clau i urgent d'aquest esforç de transformació social.

5) Replantejament de les relacions entre l'Església i l'Estat.

Entorn d'aquests grans temes creiem que pot centrar-se la reflexió i elaborar així el futur programa de les F.D.C., el qual en el moment propici deuria ésser proposat a les forces d'Euzkadi i a tota la coalició democràtica espanyola.

CAL LLUITAR PEL TRIOMF DE LES FORCES DEMOCRATIQUES!

Aquesta anàlisi seria incompleta si no diéssim amb claretat el que pensem de la situació actual de la política espanyola. El M.S.C., com la gairebé totalitat dels grups polítics i sindicals catalans i bascs, és partidari d'aquesta posició de règim provisional que hem expressat abans. La majoria dels partits i organitzacions espanyoles preconitzen la mateixa sortida però no s'expliquen clarament sobre les situacions provisionals a Catalunya i al País Basc. Cal que ho facin.

Ara bé. Adhuc si ho fan, ha d'ésser ben entès que en política no hi ha fórmules màgiques, i si les forces democràtiques espanyoles no vencen l'immobilisme on semblen cantonar-se, les iniciatives es deixen d'una banda als jocs de les negociacions monàrquico-franquistes (i a l'esperança popular d'un canvi «sigui com sigui»), i d'altra banda als comunistes.

¿Comprendran aquesta realitat els socialistes, els sindicalistes i els demòcra-

tes espanyols? Cal esperar-ho; cada dia és fa tard.

Es segur que avui hi ha alguns factors positius: la possible unitat de la C.N.T. n'és un i d'importància. Com ho ha estat l'agrupament dels diversos sectors republicans espanyols. Com ho són per nosaltres, socialistes catalans, que volem col·laborar a la península amb un socialisme dinàmic i viu, obert a les realitats nacionalitàries, les corrents que es dibuixen a l'interior en el si de les noves generacions socialistes, i de les quals l'A.S.U. és una bona expressió, plena de promeses.

Tots aquests factors han de jugar i són capaços de vèncer les rutines i les trabes que han condemnat massa sovint l'iniciativa de les Forces Democràtiques, condemnant-les a no fer altra cosa que cercar el diàleg amb uns interlocutors mancats també de la força resolutiva que només pot trobar-se en l'acció disciplinada i responsable de les masses ciutadanes.

Cal donar un dinamisme i una unitat a la gran coalició democràtica hispànica, precisant les posicions, elaborant un programa, sobretot afirmant constantment una voluntat d'acció sense la qual les aliances, els acords, els documents no són res més que lletra morta.

Per aquesta gran obra, el Moviment Socialista de Catalunya, al costat de les demés forces catalanes sindicals i polítiques, ha dit i dirà sempre present!

Els catalans hem de propiciar-la amb l'exemple i hem de fer tot el possible per a realitzar aquesta coalició democràtica peninsular. Catalunya, avui com sempre, ha d'estar a l'avantguarda de la lluita per la llibertat i per la justícia a Espanya. Avui com sempre ha d'estar al costat de tots aquells que respectant les determinacions del nostre poble, vulguin establir a la península la societat democràtica, de progrés i cultura, que nosaltres volem aconseguir per a Catalunya i que desitgem a tots els espanyols..

REFORCEM EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA!

Per a dur a terme aquestes decisions, per a realitzar un dia aquestes voluntats, el Moviment Socialista de Catalunya adreça aquesta crida als treballadors, als camperols, als estudiants i universitaris, a tots els demòcrates catalans que senten el neguit de la justícia social, a tota la joventut de Catalunya que és l'esperança de la Pàtria:

Veniu a reforçar el nostre combat!

Fem tots plegats l'esforç de formació i d'educació, d'enquadrament i d'acció popular que ens ha de donar la victòria!

Les rengleres del Moviment Socialista de Catalunya són cada dia més nombroses. Han d'ésser-ho encara molt més. Veniu-hi! Treballant i lluitant plegats

ara preparem pel nostre poble un esdevenidor que volem lluminós de llibertat i obert a totes les realitzacions del progrés social i cultural!

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA

GRAN CAMPANYA INTERNACIONAL PER LA

Llibertat dels presos polítics

La C.I.O.S.L. ha començat una gran campanya internacional per aconseguir la llibertat dels presos polítics a Espanya. En el seu document cita el cas de Antonio Amat Ruiz, dirigent socialista i ugetista detingut des de fa dos anys, sense jutjar, a Carabanchel.

Com Amat, com Ceron, com Jordi Pujol són a dotzenes i centenars que esperen el nostre esforç!